

Zhruba štyridsiati zamestnanci bývalej VSŽ Holding, a. s., si za minulý rok rozdelili iba na mzdách a tantiémach takmer 400 miliónov

Oceľoví topmanažéri brali platinové platy

Košice - V ére, keď sa o VSŽ písalo v "tých dobrých novinách" ako o prosperujúcom podniku, potvrdzovali tento obraz aj megavysoké mzdové prostriedky určené pre tých, ktorí oceľový kolos riadili k spokojnosti vtedajšej vlády V. Mečiara. V tých časoch ešte nedávno minulých si nik nemohol dovoliť pochybovať

Vanda RUSNÁKOVÁ

o prosperite železiarní. A predsa, na začiatku roka 1999 prezident VSŽ, a. s., Gabriel Eichler len tak mimochodom skonštatoval, že predpokladaná strata fabriky za rok 1998 predstavuje 5 miliárd slovenských korún. A ako to pocítili peňaženky lodivodov vlnkovej lode, ktorí odborným vedením túto "zanedbateľnú" stratu spôsobili?

Minuloročné vysoké riadiace zložky (prezidenti a pod.) boli koncentrované do materskej VSŽ Holding, a. s., ktorá zastrešovala ostatné dcérske spoločnosti. Mzdové náklady za rok 1998 iba pre túto spoločnosť, ktorá zamestnávala zhruba

40 zamestnancov, predstavovali 380 miliónov slovenských korún. Z nich sa ako tantiémy pre členov predstavenstva vyplatilo 81 miliónov, čo je pri takomto hospodárskom výsledku rarita hodná minimálne Kajmanských ostrovov. Po tomto menšom prerozdelení tak zostalo na mzdy pre túto skupinku, pre ilustráciu si ju nazveme Čenkovej deti, "už len necelých tristo miliónov". Ak by sme od tejto sumičky odpočítali 38% povinných odvodov do poistných fondov, dostali by sme

sa k okrúhlej cifre 216 666 666 Sk. Pri teoretickom prepočítaní na jedného zamestnanca by nám tak vyšiel jeho priemerný hrubý príjem za rok "smiešnych" 5 416 666 Sk, čo je mimochodom takmer jedno promile z predpokladanej straty vlnkovej lode za uplynulý rok. Ak túto čiastku vydělíme dvanástimi, dostaneme

451 388 Sk, čo nám predstavuje priemerný mesačný plat takto "námezdne" pracujúcich ľudí vo vtedajšom VSŽ Holding, a. s., za minulý rok. Z týchto asi štyridsiatich "nešťastníkov, ktorých časť v závere minulého roka skočila cez palubu" však môžu tvoriť topmanažéri maximálne polovicu. Ťažko sa takéhoto zárobku

mohli dočkať sekretárky, hovorcovia, alebo šoféri. Z toho nám vyplýva, že priemerný mesačný plat 'tam hore' by sa mohol teoreticky priblížiť aj k sume trištvrté milióna Sk a viac.

No neoplatí sa 'Čenkovej deťom' nosiť každý deň slúšivý oblek a zúčastňovať sa na pravidelných gremiálnych poradiach?

Ako perličku na záver spomenieme, že priemerný mesačný hrubý príjem zamestnancov VSŽ, z ktorých väčšina sa dennodenne tlačí v preplnených erkách pri ceste na raňajšiu zmenu do svojej fabriky, je 15 000 Sk a v spoločnosti Oceľ predstavuje až 18 000 Sk...

Nuž čo, stáva sa aj v lepších holdíngoch.

Čenkovej deti na konci tisícročia

1999

Bývalé vedenie VSŽ skupovalo nehnuteľnosti za podstatne vyššie ceny, ako bola ich skutočná trhová hodnota

Košice - Aj keď éra Rezešovcov vo VSŽ skončila, všetky ich počiny ešte nestihli vyplávať na povrch. Podarilo sa nám získať nové informácie o tom, ako nakladali s majetkom, ku ktorému sa dostali za babku po pamätnej marcovej noci '94, keď ešte narychlo Mečiar porozdeľoval svojim verným čo-to zo spoločného vrečka. Megalomanské maniere viedli Rezešovcov k vízi vybudovania najskôr národného, neskôr dokonca nadnárodného holdíngu. Ako hovorili, vraj v snahe diverzifikovať skupovali všetko, čo im prišlo pod ruku. Keby ako rozumní podnikatelia kupovali lacno s tým, že neskôr drahšie predajú, alebo aspoň podnikaním na kúpenom majetku zarobia, bolo by to normálne. Ako však ukazuje viacero príkladov, častokrát sa majetok kupoval za cenu niekoľkokrát vyššiu, ako bola jeho skutočná trhová hodnota, z čoho, samozrejme, profitovali tí, ktorí majetok predávali. Rezeš nešetril so svojho vlastného vrečka, veď sa kupovalo za železiarenské... A profitovali predávajúci, ktorí, čuduj sa svete, neraz inklinovali k podobnej partaji, k akej sa s hrdosťou hlásil Rezeš.

Jeden z príkladov, ako tento systém fungoval. Pred štyrmi rokmi VSŽ kúpila Ireny Belohorskej, súčasnej poslankyne HZDS a niekdajšej ministerky zdravotníctva, dom v bratislavskom Lamači za desať miliónov korún napriek tomu, že znalecký posudok znel len na tri milióny. Ďalších päť "miliónov" železiarne vrazili len do samotného zbudovania domu, nehovoriac už o tom, že za vypracovanie projektu zaplatili VSŽ firme Spectrum marketing, vraj tiež blízkej ľudom z okolia Rezeša, ďalších 10,5 milióna. Celkove VSŽ vrazili do tohto biznisu takmer

Ako sa Rezešovci hrali na úspešných podnikateľov...

30 miliónov korún. Po zmene vo vedení VSŽ Gabriel Eichler nastúpil cestu - predat všetko, čo nie je jadrom podnikania. Prišlo aj na nehnuteľnosť v Lamači. Trh je neúprosný, a tak reálna predajná cena napokon znela necelých tri milióny korún. O koľko prišli železiarne, to si ľahko spočítate sami.

Podobných "lastovičiek" sa však z nedávnej éry nájde viac, než je zdravé. Zoberme si len už toľkokrát spomínanú budovu na Jégého ulici v Bratislave, ktorú železiarne ako

Klaudia JURKOVIČOVÁ

vlastní budovy prenajali, akozaj ináč, HZDS. Kúpna cena podľa doterajších zistení niektorých médií mala predstavovať 90 miliónov korún, zatiaľ čo jej trhová hodnota oscilovala okolo 60, 70 miliónov. Napriek tomu, že v sídle svojho HZDS si užívali jeho členovia, náklady na rekonštrukciu objektu a jeho udržiavanie znášal vlastník, teda VSŽ. Verte či neverte, doposiaľ VSŽ celkove investovali na kúpu, prevádzkovanie a rekonštrukciu tejto budovy viac než 310 miliónov korún. Ak si poviete, že rekonštrukcia predsa musela budovu zhodnotiť, a teda bude možné ju dobre predat, trh má trochu iný názor. Jeho verdikt znie - predajná cena 75 miliónov korún! Pre železiarne to opäť znamená minus - tentoraz 235 miliónov korún. Podobne to dopadlo aj s bratislavskou vllou Slávin, ktorá doposiaľ vyšla VSŽ na takmer 70 miliónov korún, kým jej trhová hodnota predstavuje púhych 25 miliónov.

Podobne ako v Bratislave Rezešovci nakupovali aj v Košiciach. Pozemok

na sídlisku KVP, za ktorý vyslili 41 miliónov korún, by sa dnes pri troche šťastia a prípadnom záujme dal predat zhruba za 18 miliónov. Za ďalší pozemok v centre Košíc na Námestí osloboditeľov, kde plánovali postaviť mrakodrap, Rezešovci zaplatili 74 miliónov, odhad trhovej hodnoty - 56 a pol milióna korún.

Zaujímavý je osud dvoch ďalších budov, ktoré sú Košičanom veľmi dobre známe. Na dokončenie kongresovej haly v blízkosti košického Domu techniky (na snímke) sa svojho času nenašli peniažky, a tak rokmi chátrala, až je z nej dnes už len ruina ledva držiaca pokope.

Kúpou a prevádzkovaním budovy na Jégého ulici v Bratislave prišli VSŽ o 235 miliónov korún

Rezešovci však neváhali a vyvalili za ňu 15 miliónov. Dnes by sa jej rady VSŽ zbavili aj za jej reálnu hodnotu - 10 miliónov. Už len taká "malíčkosť" - najšť kupca.

Hlavné starší Košičania majú ešte v živej pamäti zašlú slávu krčmy U 12 apoštolov. Dnes na Kováčskej ulici stojí už len roky opustená schátraná barabizňa. Rezešovci ju však kúpili za neuveriteľných 19 miliónov korún. Te-

raz by sa potiažne dala predat za sedem miliónov, aj to jej cenu zvyšuje najmä poloha v centre mesta. Mimochodom, dnes hneď vedľa niekdajšieho vchodu do krčmy sídli firma Mayor, s. r. o., kde v súčasnosti pôsobí Július Rezeš. Pokúsili sme sa včera zastihnúť ho, aby sa vyjadril k tomu, aký to záhadný podnikateľský cieľ sledovalo niekdajšie vedenie VSŽ podivuhodnými nákupmi nehnuteľností, ale

ako sme sa dozvedeli, momentálne je na dvojtýždňovej zahraničnej služobnej ceste.

Na povrch teda vyplávali nové zaujímavé čísla. O tieto nehnuteľnosti sa už dávnejšie verejnosť zaujímala, až teraz s odstupom času sa nám však podarilo zistiť presne, aká bola ich nadobúdací hodnota a aká je ich skutočná trhová. Len v spomenutých prípadoch prišli železiarne dokopy o 365 miliónov korún. A to už je "pálka", s ktorou sa dá niečo podniknúť. Kúpa Sparty za miliardu, ktorú sa podarilo predat iba za tretinu nadobúdateľnej hodnoty, nedostavaný zimný štadión, kde sa preinves-

Za schátranú kongresovú halu neváhali Rezešovci vysliti 15 miliónov

tovall ťažké milióny, len tých zvyšných 400 miliónov sa akosi zohnať nepodarilo, či obrovská stajňa Ilmuzin, obrazov, to sú už kauzy všeobecne známe. Známý je aj systém podnikania bývalého vedenia VSŽ,

ktoré sa však ešte občas tvári, že nie je ich dňom vo VSŽ koniec. Doposiaľ majú rad stúpenecov, ktorí by uvítali ich návrat do železiarní. Veď koryto predsa ešte nie je úplne prázdne...

strana 3

Ako sa Rezešovci hrali na úspešných podnikateľov...

2000